

T O M Á Š
P Ř I B Y L

PĚTIDOMÍ

motto detektivka

Pětídomí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Příbyl
Pětídomí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

**T O M Á Š
P Ř I B Y L**

P Ě T I D O M Í

Praha 2018

*Osoby a děje v této knize jsou smyšlené
a jakákoli podobnost se skutečností je neúmyslná
a čistě náhodná.*

*Dceři Kátě, mámě, tátovi
a mým bratrům Davidovi a Víťovi
a jejich rodinám*

JEDINÝ, KDO MĚL TOHO MLHAVÉHO a deštivého rána rozum, byl operační důstojník. A díky němu budou mít do hodiny – maximálně do dvou – za mřížemi pachatele loupežného přepadení pošty v pražských Bohnicích. Státní zástupkyni a soudce by nejraději poslala do psychiatrické léčebny, která se v této známé pražské čtvrti nachází. Tolik opatrnosti a přehnané korektnosti ji rozčilovalo.

Vyšetřovatelka stála v blátě jako solný sloup v holínkách a s deštníkem v ruce a snažila se nahlédnout do staré tmavě modré felicie bez registračních značek. Auto zůstalo nastartované na šterkové cestě, stěrače stále stíraly z okna drobné kapičky a světla svítila do mrhlení. Dveře u řidiče nechal lupič otevřené a zmizel v jednom z pěti nových domů, které tu na okraji Bohnického údolí vyrostly.

Alespoň to tvrdila hlídka, která auto sledovala od pošty v Lodžské ulici. Problém byl ale v tom, že policisté na okamžik ztratili vůz z dohledu a to v tu nejméně vhodnou chvíli, předtím než lupič zastavil a ztratil se. Jak snadné by bylo nařídit prohlídku všech domů a toho, u něhož se najdou peníze z pošty, jednoduše zavřít, až zčerná. Jenže to se zadrhlo na alibismu soudců a vlezlé podřízenosti státní zástupkyně.

Kapitánka Věra Kostohryzová se podobných kategori-
kých soudů nebála a často si je nenechávala pro sebe, ale
dávala je pěkně bez obalu najevo. Po pětatřiceti letech prá-
ce na pražském krajském policejním ředitelství na to měla
podle svého názoru právo. Nikdo to neověřoval, ale říkalo se
o ní, že déle sloužící vyšetřovatel, než je ona, v Praze není.

Kdo by si stěžoval, že prohlídka zasáhla neoprávněně do
jeho práv a svobod? Nevinné to ani nenapadne a zloděje
nebude brát nikdo vážně. Důkazy proti němu budou neprů-
středné. Proto absolutně nechápala, když první soudce řekl,
že takovou prohlídku nepovolí, a mladá státní zástupkyně
sháněla dalšího. Kdyby to nebyla nezkušená nána, která se
před soudci hrbí a doma je určitě pěkně panovačná, přitlačila
by, a domy už mohli dávno prohledávat policisté.

Těch tu byly desítky. Stáli v uniformách rozestaveni kolem
domů pro případ, že by lupič zpanikařil a pokusil se utéct do
listnatého lesa v údolí. Kapitánce se nechtělo přemýšlet nad
tím, jak se lupič čekající v pasti na zatčení asi cítí. Podzimní
počasí s mlhami a dešti neměla v oblibě odmala a po pade-
sátce, kterou oslavila před necelými pěti lety, se to zhoršo-
valo. Takže by nejraději nasadila lupiči pouta a přesunula se
do své teplé a suché kanceláře. Kdyby nebylo takové chladno,
bylo by to možná snesitelnější, ale teploměr ukazoval od rána
jen deset stupňů a to byl teprve začátek října.

Na palubní desce felicie leželo cosi upleteného z tmavě
zelené vlny. Postrádalo to tvar a zdálo se, že tam tu věc někdo
odhodil ve spěchu. Informace o případu se scházely pomalu,
ale už toho věděla dost, aby si domyslela, že to nespíš bude
kukla, kterou měl pachatel na hlavě. Protože stála víc než pět
metrů od auta, neviděla dovnitř moc dobře, ale připadalo jí,
že by mohla být ručně pletená. Babička ji kdysi naučila plést,
v životě to však nikdy nevyužila.

Na zadním a také na bočních oknech se držely kapičky deště, který smáčel Prahu už druhý den. Proto se mohla do auta podívat jen otevřenými dveřmi u řidiče. Na zadní sedadla neviděla a do kufru už vůbec ne. Hlídka auto zkontrolovala, jestli v něm někdo není, ale pak operační důstojník kvůli pachovým stopám zakázal, aby se k němu kdokoli přiblížil.

Na podlaze u řidiče se válel zmačkaný bílý papír. Mohl to být účet, ale také cokoli jiného. Dalších známek nepořádku si Věra Kostohryzová nevšimla. Auto neslo hodně stop po dlouhodobém užívání. Kromě zrezlých blatníků mělo na palubní desce hluboké rýhy a zbytky po samolepkách na čalounění dveří. Obrys ryby na zadním okně byl na několika místech přerušný.

Kromě kukly viděla kapitánka ještě druhý důkaz k zajištění – pistoli, kterou nechal lupič na sedadle spolujezdce. Byla položena tak, že si netroufala odhadnout typ, natožpak ráži.

Auto vypadalo hodně staře a možná jezdilo už dvacet let, ale léta vyšetřování naučila Věru Kostohryzovou všímat si takových detailů, jako že motor má zvuk jako nový. Kdysi s manželem felicií několik let jezdili, a tak poznala, že o technický stav vozu se někdo dobře staral. Jasně to bylo i z toho, že stěrače, které zůstaly zapnuté, nijak nevrzaly a vypadaly nově. Ani pneumatiky nebyly sjeté.

Kapitánka přesměrovala svůj pohled na novostavby rodinných domů, mezi které lupič zajel. Relativně dokončeně vypadal jen jeden – na přední stěně už měl fasádu, zatímco ostatní ji měly různě nedokončenou nebo jim zatím chyběla. Ve všech už se ale bydlelo.

Z oken se však nikdo nedíval, což bylo divné. V oknech domů za silnicí se pravidelně někdo objevoval, aby odtáhl

závěsy a podíval se, co se venku děje. A aby taky ne, když domy obstoupili policisté v uniformách a na ulici stála policejní auta.

Ani z jednoho z pěti domů, ve kterých mohl být pachatel, však zatím nevykoukl vůbec nikdo. Měli všichni na práci něco, kvůli čemu si nevšíkali okolí? Korespondovalo to s atmosférou, kterou to místo mělo – v zamračeném dopoledni všechno vypadalo ocelově šedě, motor felicie tiše předl, na deštník dopadalo mrholení, ale jinak se neozvalo nic. Ani ptáci tu nezpívali.

Dokonce ani chlapi postávající u policejních aut se navzdory všem zvyklostem nebavili. Normálně by semleli první poslední, a především by nadávali na šéfy nebo probírali nějaký sport. Divnější to bylo o to víc, že před týdnem se řada z nich účastnila pátrání po seniorovi se silnou demencí a obvyklým tématem hovorů pak bývaly přesčasy a jejich proplacení nebo neproplacení.

Několik policistů kouřilo a na většině z nich bylo vidět naštvání, že nemůžou nic dělat a musí čekat, až dorazí psovod a technici a až soudce vydá povolení k prohlídce. Mít pachatele na dosah ruky, a jen tak postávat v mrholení u silnice nikoho nebavilo. Nejednomu se proto honilo hlavou přání, aby lupič zpanikařil, pokusil se utéct a sám se tím usvědčil. To se ale nestalo.

U bílého audi zaparkovaného mezi policejními vozy na silnici klaply zadní dveře a vystoupila z nich vysoká odbarvená žena kolem třicítky – státní zástupkyně Leona Broumová. Telefonovala, a zatímco mířila ke kapitánce, mávala a gestikulovala na ni, že si má ten hovor převzít.

Mladá žena byla skoro o hlavu vyšší, což byl ale skoro každý, protože Věra Kostohryzová měřila jen sto padesát osm centimetrů. Žalobkyně neměla světlé vlasy nijak upravené a růst je nechávala bez dozoru kadeřnice. Oblečená byla do tenké světle modré prošíváné bundy s kapucí, džínů a sportovních bot. V obličeji byla hezká natolik, aby se za ní většina chlapů alespoň koutkem oka podívala, a taky postavu si udržovala podle současných trendů.

Kapitánka ale měla o oblékání jiné představy. Pod elegantním tmavým kabátem měla kostým, který nosila v práci skoro vždy, a ke kadeřnici chodila pravidelně, aby jí udržovala její mahagonový přeliv krátkého sestřihu vždy v bezvadném stavu. Dnes jí sice účes trochu zmokl, což přispělo k jejímu naštvání, ale i tak se cítila hezčí a upravenější než o pětadvacet let mladší státní zástupkyně.

Vyprostila holínky z bahna a zamířila k silnici. Mladá žalobkyně ji při prvním setkání pozdravila na půl pusy. Mluvit uměla chytře, když chtěla, ale pak se ukázalo, že neví, jak soudci po telefonu vysvětlit, proč neodkladně potřebují povolení k prohlídce pěti rodinných domů najednou. Přitom kapitánka soudce, se kterým Leona Broumová mluvila jako s prvním, znala a věděla, že je k podobným žádostem hodně benevolentní. Takže to mladá státní zástupkyně musela hodně zpackat.

To by ještě tolik nevadilo, omylní jsou všichni, ale ona měla ten protivný zvyk svalovat vinu na druhé a tvrdit, že je to chyba a hloupost soudce. Teď se po telefonu snažila přesvědčit dalšího, ale vzhledem k tomu, že chtěla, aby s ním promluvila kapitánka, se jí to asi opět nedařilo.

Věra Kostohryzová by jí nejradši řekla, že za ní nebude dělat její práci, ale kdoví jak dlouho by pak všichni museli čekat, než by se vyšetřování pohnulo. Proto si vzala telefon, ale aspoň se u toho protivně šklebila.

Soudce, se kterým mluvila, kapitánka neznala osobně. Hlas měl hlubší a trochu si šlapal na jazyk při vyslovování sykavek. Zněl lehce netrpělivě a to nebylo dobré. Věnovala státní zástupkyni přísný pohled, ale ta jen pokrčila rameny a zašeptala: „Tak protivný je od začátku.“

„Co ode mě potřebujete, pane doktore?“ zeptala se a předpokládala při tom, že soudce je doktorem práv jako všichni.

„Snad co vy potřebujete ode mě,“ opravil kapitánku.

„Myslela jsem, že to vám vysvětlila slečna státní zástupkyně.“ Věra Kostohryzová vysílala k žalobkyni pohledy o síle dvou set dvaceti voltů, protože ta nádherně pořádně ani nepředala hovor a šla se schovat zpátky do auta.

„Ta mi řekla, že vy mi vysvětlíte lépe, proč mám nařídit prohlídku hned v pěti domech? Tedy proč vás mám pustit do čtyř domů, kde jsou nevinní lidé, kteří s případem nemají nic společného? Možná dokonce do pěti domů s nevinnými...“

Věra Kostohryzová začala mobilizovat všechny své schopnosti precizně argumentovat, protože pochopila, že ji čeká složitá právní debata o detailech. Na tu by mladá žalobkyně možná ani neměla, takže bylo nakonec asi dobře, že se soudcem mluví kapitánka.

„Jak to myslíte? ‚Možná‘ do pěti domů?“

„Vaše kolegyně mi řekla, že hlídka ztratila auto z dohledu, a proto nevíte, ve kterém domě se pachatel ukryl.“

Soudce užíval úředních formulací a to obvykle nevěstilo nic dobrého. Rozumní soudci mluvili normálně a pak dali větám úřední dikci až ve spise.

„Ale jsme si jisti, že v jednom z nich je,“ namítla. Ještě ke všemu se jí telefon nedržel dobře a klouzal lehce v prstech – byl to jeden z těch nových moderních přístrojů, které aby člověk pomalu svíral oběma rukama. Byla zvyklá na svou malou noki, která už se dávno nevyráběla, ale vešla

se snadno do dlaně a měla ještě tlačítka. Telefon má přece mít tlačítka!

„Z toho, co vím, ani to není moc jisté...“

„Teď vás nechápu. Hlídka jela za autem, to jí na chvíli zmizelo z dohledu a pak ho našla tady a pachatel nikde. Operační důstojník nařídil uniformovaným policistům, aby na auto nesahali a obešli domy zezadu, jestli tam nejsou stopy. Kolem je široká vrstva hlíny a bláta, ze které budou asi jednou zahrady domů. Kdyby utíkal pryč, našli bychom stopy, a hlavně na to neměl moc času.“

„Deset až dvacet vteřin je času dost...“

Kapitánka stiskla pevně čelisti a sevřela volnou ruku v pěst. Tohle státní zástupkyně soudci vůbec říkat neměla! Sakra! Nána jedna pitomá.

„Jak daleko je to od toho auta k okraji nejbližšího lesního porostu?“

„Tak třicet metrů.“

„A možná jen dvacet, jak připustila vaše kolegyně.“

„Já ji zabiju,“ zašeptala Věra Kostohryzová a zakryla při tom mikrofon telefonu. Štvát ji začal i soudce, protože z tónu jeho hlasu bylo patrné, že se tváří vítězoslavně, protože nachytl zkušenou kriminalistku při nepřesnosti.

„Ale žádné stopy od auta k lesu nevedou. Za domy jsme to prošli. Pachatel musí být v jednom z nich!“

Soudce se ve své kanceláři skutečně tvářil vítězoslavně. Vytýkat nepřesnosti policistům patřilo k jeho oblíbené části práce. Takových soudců znala kapitánka bohužel mraky.

„To je jen vaše pozorování, anebo znalecký závěr?“

„Jsem si tím jistá. Osobně jsem si prošla okolí domů. Nikdo tudy nešel, co začalo pršet, tedy od včerejška.“ Teď si víc než vymýšlela, protože věřila oběma mužům z hlídky, která jela za autem od přepadené pošty, a operačnímu

důstojníkovi, který se za ně zaručil. Navíc doba, během níž hlídka felicii neviděla, mohla být i kratší – nikdo to neměřil, byl to jen odhad.

„Ale vy nejste znalec na promáčenou půdu a bláto,“ řekl soudce.

„Ne, ale v tom bahně se nedá pořádně ani chodit, jak se člověk boří, natožpak utíkat. Lupič neměl dost času zmizet jinam!“ Věra Kostohryzová si trvala na svém, ale už věděla, že detailistu nepřesvědčí. „Myslím, že vám státní zástupkyně Broumová nepopsala dobře místo, kde jsme. Jinde než v těch domech být nemůže.“

„Z komunikace vedoucí Bohnickým údolím vede sjezd na šterkovou cestu doleva k pěti domům v mírném svahu, které obklopuje listnatý porost. Auto stojí uprostřed a ke stromům je to v nejbližším místě dvacet metrů. Našel jsem si to v on-line mapách a přeměřil tu vzdálenost.“

„Asi vás nepřesvědčím, co?“

„Podívejte, kapitánko, počkejte na psovoda a ten vám řekne, kam pachatel zmizel.“

„Uvázl někde v koloně a může tu být taky až za dvě hodiny. Navíc mrholí, takže pes nemusí najít vůbec nic.“

„Taková jsou pravidla. A nejsem si jistý, jestli bych mohl nařídít prohlídku pěti domů najednou, i kdybychom věděli jistě, že je v jednom z nich.“

„My to víme,“ vzdorovala z nutnosti.

„Mou povinností je chránit i práva nevinných. A důkazy, které máte – tedy spíš nemáte –, jsou nedostačující. Ta pravidla tu nejsou pro nic za nic, mají chránit před omyly i vás.“

„A myslíte, že je v těch pravidlech ještě pravda?“

Soudce jí neodpověděl.

„Dobře, zkusíme toho sehnat víc, co by vám dodalo jistoty,“ řekla ironicky a bez rozloučení zavěsila. Potom zamávala

velkým smartphonem na Leonu Broumovou, aby si pro něj přišla, a přemýšlela, co dál. Vůbec nepředpokládala, že tak jasný případ bude muset vyšetřovat. Stačilo najít ukradené peníze, zajistit stopy a čekat na pochvalu za bleskově uzavřený spis předaný k neprůstřelné žalobě.

„Co říkal?“ zeptala se blondatá státní zástupkyně.

„Že sem přijede, aby to tu viděl, a natrhne vám prdel, že jste mu to špatně vysvětlila!“

Leona Broumová se lekla jen na vteřinu – pak pochopila, že je to pouze kapitánčin vztek.

„Proč jste mu řekla, jak dlouho hlídka auto neviděla?!“

„Musím mu říct přece všechno,“ bránila se.

„Musíme chytit hajzla, co má u sebe přes dvě stě tisíc! Teď tu kvůli vám budeme kdoví dokdy!“

„Co chcete dělat?“

„Poslat vás do auta, abyste mi to už víc nekazila.“

Žalobkyně si nejdřív myslela, že se jen dál vzteká, ale když z nesmlouvavého výrazu pochopila, že tomu tak není, ušklíb-la se a vrátila se do služebního vozu.

Kapitánka si začala mnout kořen nosu palcem a ukazovákem. Dělávala to ve chvílích, kdy začínala být protivná přes únosnou mez. Ve svém věku už znala svoji přehnaně upřímnou a impulzivní povahu moc dobře. Naštěstí tím byla známá i mezi kolegy, a tak se nemusela omlouvat za věci, kterými porušila společenskou a profesní korektnost. Ona to brala tak, a někteří kolegové také, že je tím vychovává – bez servitků a někdy i náladově, ale nikdy bezdůvodně nebo krutě.

Bývaly doby, kdy se snažila své chování změnit, ale oni jí řekli, že kdyby nebyla občas cholerická a protivná, nebyla

by to nakonec ona. A tak se jen občas musela zastavit na pár vteřin, aby se uklidnila a byla zase snesitelná. S mladou státní zástupkyní to šlo ale velmi obtížně, protože její chování by rozčilovalo i naprostého klidáse.

Zahleděla se na paneláky, které se tyčily nad jižním okrajem údolí na horizontu. Stály tak daleko, že v mlze nerozpoznala, jestli je někdo v oknech. Mohl odtamtud někdo náhodou vidět, kam lupič zmizel? Nebo někdo z domů na opačné straně za silnicí a potokem? Její myšlenky se začínaly točit kolem toho, jak tento zpropadený případ začít vyšetřovat.

Vlastně neměla jednoznačnou stopu, která by jí umožnila pátrání zúžit, a musela uvažovat, jak rozhodit policejní síť zeširoka. Policistů tady měla hromadu, takže si mohla vymýšlet jeden úkol za druhým, k čemuž mívala příležitost málokdy, protože obvykle pracovala ve dvojici. Letos jí přidělil šéf jako parťáka mladého poručíka Tomáše Kabátníka, který se u ní už víc než půl roku zaučoval. Momentálně měl na starosti shromažďování stop a důkazů na přepadené poště a v jejím okolí. Snad tam to osmadvacetileté ucho nenadělá moc pitomostí...

Nejčastějším motivem loupeží byly peníze. Už sice zatýkala chlapa, který to udělal proto, že potřeboval adrenalin, ale jinak šlo skoro vždy o to, o co dnes téměř ve všem. O prachy. Jenže na co? V těch pěti domech bude jen těžko bydlet někdo z klasického podsvětí – narkomani, kteří potřebují na dávku, grázlové, kteří potřebují na to, aby si mohli užívat. Nebo zoufalci bez peněz.

Tady by o chudého zavadit neměla. Před rokem a půl se v pražských novinách a televizi několik měsíců toto místo živě probíralo. Novináři podezřívali vlivného podnikatele, že si zřejmě za úplatek zajistil posudek, aby tento kus jinak chráněného a udržovaného listnatého lesa mohla místní rad-

nice vykácet kvůli škůdcům, kteří napadli stromy a mohli by se šířit. Pak se nabídl, že to tu koupí a zastaví vlastní stylovou vilou. Jenže ho dohnala finanční krize a nakonec na to neměl.

A tak se vymýcený pozemek rozdělil na pět menších parcel a nabídl ve veřejné soutěži. Ceny za metr čtvereční byly klasicky pražské a začít stavět tady nemohl nikdo bez velkého majetku. Tak proč tu někdo vzal pistoli, kuklu a šel na pár set metrů vzdálenou poštu? Nebo tohle místo s pachatelem nesouviselo a jen se tu náhodou schoval?

Obrátila se ke kolegům a zamířila k nim rozdat práci, aby se jim nekrátily žíly.

Skupina policistů v civilu i uniformách s několika málo kolegyněmi ztichla, když k nim došla. Státní zástupkyně zůstala radši v autě. Nějakým nápadem pomoci vyšetřování ní zjevně nehodlala.

„Situace je na...,“ začala a vpůli věty se zarazila.

„Na hovno...,“ ozval se někdo z hloučku a většina policistů se tiše zasmála. Čekali, v jaké náladě Věra Kostohryzová je, takže se neodvážili chechtat naplno. Vyšetřovatelka se ale taky usmála a nálada ve skupině se uvolnila.

„Situace je následující,“ začala znovu. „Dokud neprijede psovod, tak k autu nemůžeme. Pachová stopa může být jediná, kterou budeme mít. Pachatel měl štěstí, auto bez značek je možná kradené a při loupeži nepromluvil. Není se vůbec čeho chytit, a protože je možné, že v dešti pes stopu nenajde, je bohužel taky třeba spustit pátrání zešířoka. Takže někdo z vás si vezměte na starost velení a je nutný obejít domy za silnicí a paneláky na horizontu, jestli někdo něco náhodou neviděl. Taky je potřeba na stavebním úřadu zjistit, kdo tu má na stavbu povolení, kdo je investor, na katastru pak, kdo tu vlastní parcely, a dál, kdo je tu hlášený, jestli už mají domy

čísla popisná. Taky jestli tu sídlí nějaké firmy, jestli je nějaká z nich v konkurzu. Hledejte v seznamech dlužníků, jestli tu byl někdo trestaný, a zaměřte se i na širší rodiny.“

Někteří policisté si dělali poznámky.

„Potřebujeme vědět vše o lidech v těch pěti domech, takže cokoli vás napadne, že by se dalo zjistit, uvítáme...“, dodala.

„Proč neprohledáme všech pět domů?“ zaznělo ze zadní části hloučku.

Věra Kostohryzová sevřela pevně čelisti. „Nedostali jsme od soudce povolení,“ procedila mezi zuby. „Kdo nemá co dělat, ať jde na tu poštu, tam je taky třeba pár lidí,“ zakončila rozdávání práce.

Bez dalších řečí se otočila, mířila zpátky k pěti domům a hledala v kostýmu pod kabátem svou malou nokii.

„VYDRŽTE,“ ŘEKL PORUČÍK TOMÁŠ KABÁTNÍK, právě vycházející z pobočky České pošty v Lodžské ulici v Bohnicích. Před ním se motal jeden z techniků s černým kufříkem.

Několik metrů od dvoupodlažní budovy postavené v předlistopadovém stylu byla natažená policejní páska, u které postávalo několik policistů v uniformách. Hlídali, aby za pásku nelezli čumilové, kterých se tu nashromáždilo několik desítek. Další postávali na druhé straně široké ulice. Jejich zvědavost byla taková, že ani mrholení a chlad jim nevadily.

„Ještě vydržte,“ řekl poručík, který se od příjezdu a začátku vyšetřování dostal ven z pošty poprvé a byl překvapený okolní scénou. Při okraji čtyřproudé komunikace s travnatým ostrůvkem uprostřed stálo přinejmenším dvacet policejních aut. Většinou hlídkových a některá měla zapnuté majáky a výstražná světla. Za páskou u vchodu do pobočky byl dav čumilů nejhustší a skládal se z pestré směsi místních obyvatel – nechyběly tu dvě maminky s kočárky, několik seniorů a seniorek s deštníky, pár pubertáků a jeden dva muži, kteří vypadali jako obchodní zástupci.

„Podpraporčíku,“ oslovil Tomáš Kabátník jednoho z mužů v uniformě. „Rozšiřte okruh kolem pošty a vyžente ty lidi dál, jinak se nám dostanou za chvíli dovnitř.“

Podpraporčík jen přikývl. Vypadal znuděně – hlídat místo činu ho vůbec nebavilo a asi nikoho z jeho kolegů. Obzvlášť když čumilové neustále otravovali s otázkami, co se stalo, a samozřejmě taky s posměšky o tom, že stejně nikoho nechytanou.

„Ještě vteřinu,“ řekl Tomáš. Osmadvacetiletý policista s krátkými hnědými vlasy a obličejem, který vzbuzoval důvěru a sympatie, hledal klidné místo, kde by mohl alespoň chvíli nerušeně mluvit s kapitánkou Kostohryzovou. V ruce držel tablet a telefon měl zapnutý na handsfree. „Už jsou tu novináři?“ zeptal se dalšího z policistů, který vypadal ještě mladší než on.

Ten ale jen bezradně pokrčil rameny.

Určitě přijedou, říkal si Tomáš. Možná se tohle přepadení nedostane do celostátního vysílání a tisku, ale pár pražských novinářů se o tom dříve či později dozví. Bude muset zavolat mluvčí, aby je tím, že s nimi bude mluvit, a přitom jim nic neřekne, udržela co nejdál od vyšetřování.

„Je tu trochu mumraj,“ vysvětloval kapitance. „Možná sto lidí tu očumuje a skoro se nám cpou dovnitř. A ta pobočka je tak malá, že jsme tam jako v mraveništi a šlapeme si na nohy.“

Patro nad poštou bylo širší než přízemí, a tak na poručíka zatím nedopadaly drobné kapky. Přesto zamířil doprostřed ulice. Protáhl se pod páskou, propletl se mezi služebními vozy, a protože zrovna nic nejelo, přeběhl polovinu široké komunikace na travnatý pás uprostřed, který odděloval jízdní pruhy. Každých deset metrů na něm rostl strom s kulovou korunou a listím, jež začínalo žloutnout. Byl to nějaký cizokrajný druh, který poručík neznal.

„Tak už,“ mohl konečně říct mladý kriminalista v černé softshellové bundě, tmavě modrých džínách a outdoorových botách.

„Jak to u tebe vypadá?“ zeptala se ho kapitánka.

„Vlastně nečekaně dobře,“ divil se Tomáš a zároveň za to byl rád. „Do oběda budeme mít pohromadě všechno. Schází se mi záběry z kamer, okruh svědků je omezen jen na lidi z pošty, technici toho na ohledání moc nemají a jediná menší komplikace je psychický stav úřednic, co seděly za přepážkami.“

„Copak je s nimi?“

„Jsou v šoku. Většina z nich může vypovídat, ale jedné se udělalo špatně, tak čekáme na doktora a psychologa. Ale myslím, že i ji dneska vyslechneme.“

„Hmm,“ ozvalo se ze sluchátka a poručík pracoval s kapitánkou tak dlouho, aby věděl, že to znamená, že u ní to tak hladce nejde ani náhodou. Také ale věděl, že jistější je se na nic neptat, aby nevyletěla jako čertík z krabičky, a tak si přimáčkl sluchátko pevněji k uchu a čekal, jestli přijde další otázka, nebo jestli mu konečně poví, co se děje v Pětidomí.

„Tady je takový klid, až je to psycho. A jde to blbě, takže od tebe potřebuju co nejvíc informací, abych se měla čeho chytit,“ začala.

Soustředěně poslouchal, když mu kapitánka líčila chování státní zástupkyně i rozhovor se soudcem. Nepřerušoval ji doplňujícími otázkami, protože věděl, že mu říká všechno, co potřebuje vědět.

Konečně měl ale díky tomu příležitost prohlédnout si lépe místo, kde se přepadení pošty odehrálo. Stál uprostřed široké ulice, vypadalo to tu trochu jako v Rusku. Tak otevřené prostory a velkorysé komunikace nebyly pro Prahu moc typické. Spíš odpovídaly tomu, co kdysi viděl v televizi v dokumentu z moskevských sídlišť.

Okolní paneláky měly deset a více pater – osm minimálně a vždy více než dva vchody. Některé byly dlouhé i padesát

metrů. Vesměs měly zateplené barevné fasády, takže se zbavily své předrevoluční šedi, tu ale poručík díky svému mládí už moc nepamatoval.

Budova, ve které měla Česká pošta pobočku, byla bezesporu nejohavnějším objektem v ulici – tedy alespoň té části, kam v mlze dohlédl. Fasádu měla šedivou, špinavou, polepenou reklamami na restauraci a kadeřnictví, které sídlily v patře. V omítce zely díry a byla pokrytá šmouhami i nasprejovanými nápisy.

Z její levé části vedl nadchod přes rušnou ulici do zcela jiného světa – k obchodnímu centru Krakov, moderně vypadajícímu kvádru ze skla a ocele, s obchody v přízemí, v prvním i druhém patře. Svatostánek konzumu působil uprostřed panelového sídliště poněkud futuristicky.

Vedle centra se nacházelo velké prázdné travnaté prostranství a v dálce na jeho konci se tyčil místní kulturní dům. Pojmenovaný také Krakov. Nebyl ale téměř vidět, protože měl fasádu z bílých a světle šedých dlaždic, takže se v mlze ztrácel.

Ve sluchátku kapitánka právě vysvětlovala, že musí čekat, co se jí sejde za informace, ale že nehodlá sedět jako pecka v autě a zkusí domy obejít, třeba ji někdo pustí dovnitř a promluví s ní, i když zatím nemá povolení.

Tomáš Kabátník si v té chvíli všiml malé holčičky na druhé straně silnice. Držela se starého kočárku, u kterého stála její matka a povídala si s jinou ženou. Vypadaly, že nadávají na vše, co je štte, a to byl asi celý svět. Holčička byla na současné počasí málo oblečená. Měla na sobě jen tenký svetr a sukni a na nohou místo teplých bot něco, co vypadalo spíše jako bačkůrky.

Mohly jí být dva tři roky. Velkýma očima se upřeně dívala na Tomáše, jak to dovedou jen holčičky v tomto věku. Z nosu jí tekla nudle a očividně byla všem okolo fuk...

Každý se staral jen o to, co se stalo, a jakmile se dozvěděli o přepadení, začali nadávat na první věc, která je napadla, naváželi se do policistů, že stejně nic nevyřeší. A že kradou všichni, protože svět je vzhůru nohama. Události jako ta dnešní v lidech vždy vzbuzovaly strach. Když už se ale i matky kvůli tomu zapomínaly starat o své děti, muselo se dít ve společnosti opravdu něco hrozného.

„A teď mi řekni, co máš ty?“ vytrhla ho Věra Kostohryzová z úvah o stavu světa, které ho při podobných výjevech přepadávaly.

Tomáš se na holčičku usmál, ale pak ji musel pustit z hlavy a začal: „Od centra sem přijelo auto – felicie. Pachatel vylezl, přešel ulici, vstoupil na poštu, kde vytáhl pistoli a papír s nápisem. Přesný text zatím nemám. Bylo tam něco jako *Bud' mi dáte peníze, nebo zemřete*. Ženský za přepážkami mu nasypaly do igelitky hotovost z pokladen a pachatel vycouval ven. Pak přeběhl silnici zpátky k autu, nastoupil do felicie a za chvíli za ním vyrazil náš hlídkový vůz, který se tu náhodou objevil. To je v kostce všechno, co se seběhlo tady.“

„Výborně, alespoň půlka případu vypadá jasně,“ ocenila kapitánka první dobré zprávy, které od rána slyšela. „A teď mi to popiš detailně, krok za krokem.“

„To můžu zatím jen příjezd, k tomu už mám kompletní informace. Na dalším se pracuje – nejsem blesk,“ řekl Tomáš. Několik prvních měsíců, co se u kapitánky zaučoval a získával zkušenosti, se její nevyzpytatelnosti bál jako všichni ostatní, kdo s ní pracovali. Jenže potom pochopil, že je taková jen na kolegy, aby je vybičovala k maximu, a na ostatní lidi umí být milá a chápající. Časem se pak naučil, že když člověk ukáže, že něco umí, a dře, může si dovolit jí i odseknout, jak to právě udělal on.

„Nevrč a spustť,“ řekla.

„Poslal jsem uniformovaný po okolí, aby zjistili, co kdo viděl a čeho si všiml. Vrátili se s prázdnou.“

Věra Kostohryzová se vůbec nedivila. Každý chtěl vědět, co se stalo, ale nikdo netoužil pomoci a zaplést se do loupežného přepadení. Představa, že svědčíte proti někomu, kdo byl schopen vzít do ruky zbraň a kdo si vás bude moct u soudu dobře prohlédnout, většinu lidí děsila.

„Pár lidí ještě chodí po okolních domech, ale nic od toho nečekám. Proběhlo to rychle a nenápadně. Spíš bych, až budeme mít pachatele, zkusil dát výzvu svědkům, ať se ozvou. Tedy až ho vykouříte z nory.“

„Kam na tyhle přirovnání chodíš?“ zarazila ho kapitánka, ale nenasadila chladný tón a z toho usoudil, že s ním v podstatě souhlasí.

„Takže co přesně máš?“

„Záznamy z kamer místní městské policie. Už mi je poslali a mám je stažený v tabletu. A pak hlášení té hlídky, co se k tomu připlétla. Ale to, předtím než pachatel vešel dovnitř a vyšel, není vůbec k ničemu. Ani jeden z policistů si ničeho nevšiml, dokud se jim neozval operační, že má hlášené přepadení.“

„Fajn, tak mi detailně popiš, co je na záznamech vidět.“

Tomáš našel v tabletu první soubor, který dostal zatím neoficiálně elektronicky od městské policie, než mu ho později dodají se všemi formalitami na nosiči k založení do spisu, a spustil ho. Měl dva záznamy – každý z jiné kamery. Jedna byla na obchodním centru Krakov a druhá na budově s poštovní pobočkou. Druhý záznam se příjezdu auta s pachatelem týkal až v druhé polovině – v první kamera snímala prázdnou plochu přes ulici, ale pak automaticky změnila místo, kam směřovala, podle naprogramování.

„Takže felicie, není poznat barvu, přijíždí od centra.“

„Oni nemají ty kamery barevný?“

„Mají, ale v té mlze je na nich skoro všechno šedivý. Auto nemá značky.“

„To vím, takže to měl viditelně promyšlený. Poznáš z toho, jak jede?“

„Jak to myslíš?“

„Rychle, kličkuje? Vidiš na řidiče?“

„Ne, je to moc zdálky. Řidič tam není vidět ani náhodou,“ řekl Tomáš a přehrál si ještě jednou příjezd felicie. Snažil se tablet držet tak, aby mu na něj nemrholilo. Chtěl s kapitánkou mluvit na místě, kde ho nebude nikdo poslouchat. To mu travnatý pás uprostřed ulice umožňoval, protože jeho slova pohlcoval automobilový provoz, ale nedomyslel, že mu tam bude pršet na tablet.

A jedno mu to nebylo už proto, že byl jeho vlastní. Služební by nedostal ani omylem, tolik peněz na počítačovou techniku na pražském policejním ředitelství nebylo. Koupil si ho proto, že mu usnadňoval práci na místě činu. Uložil si do něj všechny potřebné dokumenty v elektronické podobě a mohl si v něm dělat i náčrtky, pořizovat jím fotografie a nahrávat do něj výpovědi. Nedal na něj dopustit, stejně jako jeho generace na smartphony a sociální sítě.

„Řekl bych, že auto přijelo v klidu. Nevidím žádné prudké brzdění. Spíš rozvahu. Pod nadchodem k obchodnímu centru felicie zpomaluje a jede krokem, dokud nenajde na pravé straně místo k parkování.“

„Takže k promyšlené akci přidáme i chladnokrevnost,“ řekla Věra Kostohryzová. „Pokračuj.“

„Auto zastavuje a vystupuje řidič.“

„Jak je vysoký?“

„Těžko odhadnout.“

„Zkus to.“

„Asi o hlavu vyšší než auto? Možná o něco víc než o hlavu. Tak řekněme od sto sedmdesáti do sto osmdesáti centimetrů...“

„Dobře, a vystupuje hned, nebo čeká?“

„Hned.“

„Nechal běžet motor?“

„No, zatáhnout ruční brzdu a vypnout motor by mohl stihnout. Jestli nechal motor běžet, ze záznamu nepoznám. Je to strašně šedivý a zrnitý a na výfuk nevidím. Světla asi nesvítí.“

„Dobře, dobře. Jak vypadá?“

„Jako chlap v kabátu – v dlouhém.“

„Má už na hlavě kuklu?“

„Zdá se mi, že ano,“ řekl Tomáš a mhouřil oči, jak se do tabletu díval zblízka, aby postřehl detaily, které si přála kapitánka znát.

„Líp to fakt nejde?“

„Fakt ne.“

„Dobře – vidíš, že by měl v ruce pistoli?“

„Ne.“

„Nevidíš, nebo ji nedrží?“

„Jeho ruka má na monitoru velikost tak dva tři milimetry. Tohle je mimo rozlišení té kamery. Zkusím druhou – vydržte.“

Tomáš pustil druhý záznam, na kterém se pachatel objevil v okamžiku, kdy už přecházel silnici. Ruce byly vidět o dost lépe, protože kamera byla jen deset patnáct metrů od něj.

„Ne. Pistoli v ruce nemá.“

„Sakra.“

„Co?“

„Buď o tom hodně přemýšlel, nebo už s tím má zkušenost.“

„Proč myslíte?“

„Protože až vstoupí dovnitř, měl by ji vytáhnout, a to už bude tváří v tvář lidem. Nervozita stoupá. Lepší by bylo ji mít v ruce nebo mít třeba ruku v kapse a tam ji držet a potom ji vytáhnout. Zvlášť jestli už má na hlavě kuklu.“

„Jo, podle tohoto druhého záznamu se zdá, že ji má.“

Kapitánka na chvíli ztichla. Pachatel jim o sobě nepřímo poskytoval řadu zvláštních informací. Tomáš Kabátník trpělivě čekal na pokračování. Mezitím u něj zastavilo drahé SUV značky BMW ve světle modré metalíze. Řidič v saku telefonoval a bylo mu asi jedno, že si koleduje o bouračku, když se zastavuje uprostřed frekventované silnice. Ani blinkačky nezapnul.

Stáhl okýnko a zavolal na Tomáše: „Co se tu děje, mladej?“ Mluvil tónem namyšlených bohatých Pražáků, na který byl Tomáš, původem Jihočech, alergický. Navíc muž mladého kriminalistu špatně odhadl.

Tomášův obličej vyvolával důvěru a na některé lidi působil tak, že si o něm mysleli, že je naivní policista. A na začátku své kariéry před více než pěti lety jím asi i byl – jako většina kolegů, kteří začínali službou na místních odděleních v Praze. Ale těch pět let a studium na vysoké, které mu umožnilo dostat se ke službě kriminální policie a vyšetřování, ho naučily se s některými lidmi nepárat. Říkal tomu ztráta iluzí a víry v lidi.

Postavil se před SUV a kývl na jednoho z uniformovaných policistů, aby se do řešení situace zapojil.

„Ano, poručíku?“ řekl policista, když k němu přišel.

„Tady pán chce pokutu za telefonování za jízdy,“ řekl Tomáš a nechal policistu, aby věc už dál řešil sám. Řidič SUV ho

probodával smrtícím pohledem, ale nezbylo mu, než aby zajel ke krajnici a vyfasoval pokutu a několik trestných bodů.

„Poslouchej,“ pokračovala Věra Kostohryzová v telefonu. „Sundá značky, na místo přijede s kuklou, chová se klidně, neupozorňuje na sebe víc, než musí – nedrží v ruce pistoli, ví zřejmě o kamerách v okolí, a to navzdory mlze a mrholení, kdy je hůř vidět...“ Nechala souhrn informací vyznít.

„Nepřeceňujete ho?“

„Ty myslíš, že by tohle všechno mohla být náhoda? I to, že má připravený papír s textem o přepadení a vlastně ani nepromluví?“

„Minimálně to počasí těžko naplánujete. Aby tu bylo místo na parkování taky. Té hlídky, co se tu náhodou ocitla, si nevšimnul...“

„Nebo mu byla fuk, protože to má tak promyšlený anebo nazkoušený.“

„Děláte z toho člověka hotovýho Moriartiho.“

„Já jen, že by se líp hledal – nějaký záznam už by u nás měl...“, povzdychla si.

Tomáš jí rozuměl. On si v klidu sbíral stopy a důkazy, ale najít pachatele musela ona.

„Tak pokračuj.“

„Potom přešel silnici.“

„Buď konkrétnější.“

„Počkal, až přejede jedno auto, a přešel na travnatý pás uprostřed. Nechal projet další auto a přešel k poště.“

„Vidíš? A to před hlídkou policie, která stála jen pár metrů od něj.“

„Možná si jí nevšiml. Nebo prostě neměl na výběr – musel to udělat a nic ho nezastavilo.“

„Takže buď amatér, kterému přálo štěstí, anebo génus. To máme tedy na výběr – ještě něco?“

„Potom už jen zmizí ve dveřích pošty a to je ještě nezmapované území. Záznam z jejich kamer mi může dát jen speciální technik, který by měl přijet každou chvíli.“

„Dobře. A co ta hlídka?“

„Co je s ní?“

„Neměli si auta bez značek a člověka v kukle všimnout?“

Díky téměř pěti letům práce v uniformě Tomáš moc dobře věděl, jak to chodí při hlídkové službě. S policisty z vozu, který pak lupiče pronásledoval, se neznal a ani s nimi ještě nemluvil, protože nyní stáli někde u Pětidomí. Měl pouze informace od operačního důstojníka.

„Zastavili se tu jen pro něco k svačině. Jeden z nich si šel koupit sýry do krámu v přízemí obchodního centra. Proto tu zůstali tak dlouho, že pak mohli jet za felicií.“

„Co dělal ten druhý? Ten, co zůstal v autě?“

„Kontroloval mobilní telefon. Já bych se po nich nevozil. Prostě si ho nevšimli. Byli by jen nevinná oběť.“

„Nezapomínej, že nikdo není nevinný. Ale když se za ně tak hezky přimlouváš, tak je nechám na pokoji a budu si chladit záhu na jedné pitomé blondýně.“

Tomáš jen zakroutil hlavou. Námitky neměly smysl a kapitánka se obvykle v tom, koho je třeba prohnat, nemýlila.

„Už mě z toho telefonování bolí ucho,“ řekla. „Víš, co máš dělat?“

„Vím.“

„Se vším důležitým se mi ozvi,“ dodala ještě a zavěsila.

Tomáš Kabátník právě sledoval, jak si řidič SUV, kterého donutili vystoupit do mrholení, připravuje peněženku na placení pokuty a zapíná si sako, aby mu nebylo chladno.

Otočil se na druhou stranu a viděl, že malá holčička se stále drží kočáru a její máma dál nadává a asi i pomlouvá s druhou ženou. Nudli u nosu už ale holčička neměla. Snad ji utřela máma a neotřela si ji sama do rukávu, jak to děti dělávají...

ŽENSKÁ RUKA SE ZLATÝM SNUBNÍM PRSTENEM zabušila na vstupní dveře s matnou chromovanou koulí a malým okýnkem, které vyplňovalo neprůhledné mléčné sklo.

Kapitánka stála před domem, který měl z větší části hotovou okrovou fasádu a nad vstupními dveřmi stříšku. Proto mohla složit deštník. Čekala, jestli je někdo doma a přijde otevřít. Za záclonami v oknech na této straně domu nikoho neviděla. Kdyby se dveře neotevřely, chtěla dům obejít, ale nakonec nemusela. Po druhém zabušení se ozval ženský hlas oznamující, že už jde. Jako jediný dům z pěti vypadal prakticky hotový, ale dojem kazila přístupová cesta, kterou představovala jen pěšina vysypaná štěrkem, chybějící zvoněk a oplocení pozemku.

První, co kapitánka uviděla, byly bosé nohy v pantoflích a černé kalhoty. Vteřinu předtím, než se dveře otevřely, totiž sklonila hlavu. Hned poté přejela pohledem výš a zjistila, že kalhoty jsou od bílého prášku – asi od mouky – a žena ve věku kolem šedesátky má na sobě dlouhé triko s rukávy vyhrnutými k loktům. Na dlouhé prsty bez prstenů se jí přilepily zbytky těsta.

Ostatně teplý vzduch nasáklý vůní jablek a koláče, bylo to první, co kapitánka ucítila. Byla to vůně a teplo domo-

va, které člověk zažije jedině na návštěvě u mámy nebo babičky.

„Ano?“ řekla žena.

Kapitánka vyndala služební průkaz a beze slova ho ženě ukázala. Ta ale začala mhouřit oči – bez brýlí na malá písmenka neviděla.

„Kapitánka Věra Kostohryzová z pražského policejního ředitelství ze služby kriminální policie a vyšetřování,“ odrecitovala.

Ženiny oči dosvědčovaly, že vrásky kolem nich, nosu a úst nemá vyhlazené, jak se kapitánka v poslední době čím dál tím častěji setkávala u žen, které se nenaučily chápat, že věk je výhoda zkušeností, a ne handicap. Světlé vlasy jí nesahaly víc než pod uši, neměla žádné náušnice ani šperky a ani nalíčená nebyla.

Žena se rozhlédla a viděla uniformované policisty kolem pěti domů a skupinu mužů a žen v civilním oblečení u dlouhé řady aut, z nichž některá měla policejní barvy. Vypadala překvapeně a kapitánka musela její první reakci věřit, protože ji neměla s čím srovnat. Za pár minut už v ní bude číst s větší jistotou.

„Proboha, co se stalo?“ Kromě policistů v okolí ji překvapilo i to, že kriminalistka s průkazem byla tak malá. Skoro o hlavu menší než ona.

„Docela cirkus, co?“

„No to tedy...“

Kapitánka si uvědomila, že kvůli tomu, jak se vztekala na státní zástupkyni, si vůbec nepromyslela, co bude lidem v těch pěti domech říkat. Teď už na to neměla čas, a tak zvolila upřímnost, která podle ní pořád ještě fungovala i na většinu pachatelů, tedy pokud to nebyli opravdu vyšinutí jedinci.

„Pátráme tu po lupiči, paní...“

„Alena Nezvalová,“ doplnila a pozorně poslouchala.

„Přepadl poštu v nedaleké Lodžské ulici a máme důvod se domnívat, že se skryl v jednom z domů tady u vás.“

„Vy myslíte, že bych ho mohla mít v domě?“ V hlase bylo znát obavy.

Teď už se kapitánka zlobila i na sebe, jak nepromyšleně se chovala. Pokusila se zachránit situaci úsměvem, který ale nepatřil k jejím nejsilnějším zbraním.

„Myslím, že se nemusíte ničeho bát. Jen jsem se vás chtěla zeptat na pár věcí, jak to my policisté děláváme, a podívat se po vašem domě, pokud vám to nebude vadit.“

„Jistěže ne. Pojdte dál.“ Uvolnila vstup do úzké předsíně s botníkem, věšákem a zrcadlem. Vedla odtud chodba dozadu do domu.

Věra Kostohryzová se vpůli kroku zarazila. „Nemáte nějaké pantofle? V tomhle vám zaneřádím dům.“ Upozornila na své holínky, které byly až nad kotníky od bláta.

Žena přitakala a v botníku našla černé ošlapané crocsy. Kapitánka vyklouzla z holínek, obula si pantofle a zavřela za sebou dveře.

Obě ženy na sebe vteřinu nebo dvě zíraly a přemýšlely, co bude. „Takže se tu chcete porozhlídnout,“ řekla Alena Nezvalová. „Tak pojdte...“

Vedla kapitánku chodbou k prvním dveřím a otevřela ty napravo. Za nimi byla prázdná místnost, do které nechala kapitánku vejít. Úplně prázdná nebyla, protože tu stály krabice s nářadím, barvami, zbytky sádrokartonových desek, izolačních pásek i tmelů a dalších pozůstatků po stavebních úpravách. Nechyběly tu ani schůdky, aby se dosáhlo na strop při malování, a krabice s ještě nesloženým nábytkem. Místo lustru visela ze stropu úsporná žárovka.

„Tohle je takové naše skladiště,“ vysvětlila žena, kterou mátló, že kapitánka s ní vůbec nekonverzovala. Té sice docházelo, že bude muset nějak prolomit ledy, ale čekala, až ji napadne něco jiného než klasické policejní otázky.

V místnosti se nikdo skrývat nemohl, a tak šly do pokoje naproti. Byl plný starého nábytku – mohl pocházet z doby, kdy si kapitánka s mužem zařizovali byt, tedy těsně před listopadem 1989. Byla tu pohovka, postel, pár křesel, stůl, lampa, ale také krabice s vinylovými deskami, knížkami, oblečením a povlečením. To vše naskládané na sebe bez ladu a skladu, všechny části pokoje tak vidět nebyly, a proto do něj kapitánka vešla a protáhla se škvírami mezi nábytkem, aby se podívala na všechna místa. Dokonce i pod postel nakoukla.

Když na sebe potom pohlédly, Alena Nezvalová se kysele pousmála. Ticho mezi ženami už bylo trapné.

„Jsou i ostatní domy okolo obydlené?“

Zareagovala vděčně, že se konečně začalo mluvit. „Co vím, tak ano. My jsme tu začali jako první stavět a jako první jsme bydleli, ale v ostatních domech už taky vídám lidi, i když vypadají, že ještě nejsou dokončené.“

Odpověď uvolnila i kapitánku, protože měla ráda svědky, kteří na jednoduchou otázku odpověděli s maximem podrobností.

„Kdo další tu bydlí?“

„Syn a jeho žena. Dům je jejich. Já se sem stěhuju, jak vidíte. Abych jim pomohla s domácností.“

„Budete tu bydlet s mladýma?“ podivila se lehce kapitánka.

„Se synem, než se to tady uklidní a vše se vrátí do starých kolejí. Někdo se o něj musí postarat.“

Věra Kostohryzová neměla šanci tu informaci bez jaké-

hokoli vysvětlení pochopit, ale přikývla, že rozumí. Zeptá se na to později.

„Tady dole je ještě kuchyně a obývací pokoj,“ řekla Alena Nezvalová a ukázala, že mohou pokračovat dál.

„Je to hezký dům,“ donutila se Věra Kostohryzová na chodbě ke společenské konverzaci.

„Že jo?“ Pochvala ženu viditelně potěšila. „Tak tohle je naše kuchyň a obývací pokoj.“

Nešlo o dvě samostatné místnosti, ale o jednu velkou, do které ústila chodba. O předěl mezi nimi se staral barový pult s několika vysokými stoličkami na vysoké noze z leštěné oceli a bez opěradel. Obývací části vévodilo velké domácí kino a černá, zjevně hodně drahá sedací souprava. U ní stál skleněný konferenční stolek. V rozích pokoje se tyčily až ke stropu dvě vysoké černé knihovny. V levé byly knihy a v pravé CD a staré desky. Pod obří plazmovou obrazovkou stál DVD přehrávač a také starý gramofon asi z osmdesátých let.

Kuchyň zabírala menší část místnosti. S velkým francouzským oknem na delší stěně. Na úplně nové lince s vestavěnou myčkou, mikrovlnkou a troubou stála mísa s těstem a vedle ní mouka, lahev s olejem a několik vajec. V troubě se pekl koláč.

V rohu kuchyně se u menšího okna nacházela rohová laviče, stůl a židle. Na zemi měli plovoucí podlahu a jediným náznakem, že tu ještě není všechno hotovo, byly chybějící záclony na obou oknech.

„Takový lustr máme taky,“ řekla kapitánka o světle visícím ze stropu v obývací části. Mělo tři ramena na úsporné žárovky a kovové části byly obalené ve skle. „Dává hodně světla,“ dodala vědoma si toho, že tohle je její společenské maximum, a že budou muset přejít na jiný typ konverzace.

„Ten jsem jim koupila já,“ prohlásila hrdě Alena Nezvalová.

Věra Kostohryzová se usmála a přešla k praktickým záležitostem důležitým pro policii. „Sklep tu není?“

Zakroutila hlavou. „Topení je na elektřinu a ještě je tu rekuperace – to všechno máme v patře, kde je malá technická místnost.“

„Aha,“ odušila kapitánka. Teprve teď si všimla schodů hned vedle vchodu do chodby.

„Tam se budete chtít taky podívat?“

„Pro jistotu ano,“ odpověděla.

„Nebude vadit, když vás nechám jít samotnou?“

Kapitánka na to nic neřekla.

„Musím se podívat na koláč v troubě a na lince mi stojí těsto na štrúdl.“

„Samozřejmě,“ souhlasila kapitánka a vyrazila do schodů sama. Na jedné straně bylo zábradlí a na druhé visely fotografie krajiny, kterou odhadla na Nový Zéland. Ale klidně to mohla být Jižní Afrika nebo nějaká část Asie.

V patře ústily do široké haly s tmavě zeleným kobercem na podlaze. Byly tu troje dveře.

První vedly do koupelny s luxusní vanou s tryskami pro vířivou koupel, sprchovým koutem a bílou toaletní skříní s kruhovým zrcadlem. Obklady byly mramorové, vodovodní baterie pozlacené – i když to mohla být i imitace zlata. V bílo-zlaté kombinaci tu byla i komoda a okno. I dlaždičky měly tenkou zlatou linku a v rozích zlatý květ růže.

„To bych si taky nechala líbit,“ okomentovala nadšeně koupelnu.

Druhé dveře ukrývaly podkrovní ložnici, zařízenou v minimalistickém duchu. Jen dlouhá a vysoká skříň z borovicového masivu a ze stejného dřeva postel s jednoduchý-

mi nočními stolky. Na každém stála lampička a levá půlka postele u okna nebyla rozestlaná, respektive pravou asi nikdo neustlal.

Kapitánka nahlédla pod postel a do skříně, která byla z poloviny prázdná a nebyl v ní ani jeden kus ženských šatů nebo prádla. Vedle okna byly prosklené dveře a za nimi úzký balkon. Zastavila se u nich, aby se podívala na listnatý les, který začínal asi jen dvacet metrů za domem.

Působil trochu dojmem temného hvozdu z pohádek nebo fantasy filmů. Ale to mohlo být jen mlhou, do níž bylo údolí zahalené. Při pohledu mezi stromy jí přešel mráz po zádech. Ale tím, že pachatel neměl čas tam doběhnout, si byli přece jistí...

Třetí dveře byly nejužší a našla za nimi malou technickou místnost se šikmým stropem s elektrickým kotlem a krabicí, ze které vedly různé kabely a hadice – o co jde, nepoznala. Ani tady by se ale lupič neměl kam schovat, a mohla tedy konečně trochu polevit v ostražitosti.

Neměla důvod se bát, protože pistole pachatele zůstala v autě, a kdyby tu narazila na lupiče beze zbraně, prát se uměla dobře i navzdory své malé výšce, o čemž už se přesvědčilo pár bláznů, kteří si mysleli, že jí mohou zkusit utéct nebo si na ni něco dovolit.

Sešla dolů do kuchyně, kde Alena Nezvalová okrajovala u stolu jablka a na lince hučela rychlovarná konvice.

„Postavila jsem na kafe,“ řekla. „Nevadí to?“

„Ne.“ Kapitánka pracně vyčarovala na tváři další úsměv. „Můžu si odložit?“

„Samozřejmě.“

„Je mokrý,“ řekla Věra Kostohryzová, když si sundala kabát.

„Pověším ho v předsíni.“ Alena Nezvalová se ho ochotně ujala a zamířila s ním do chodby.

„A budu potřebovat nějaký váš doklad totožnosti,“ zavolala za ní a posadila se na lavici. Zatímco čekala, všimla si, že nad lavicí visí jednoduchý dřevěný kříž, a při letmém pohledu do trouby zjistila, že se v ní peče mřížkový koláč. Ne že by ho kapitánka někdy pekla, ale její manžel, který pracoval jako grafik většinou doma a staral se o domácnost, ho uměl.

Dívala se z okna, ale nespatriřla žádného z policistů, kteří za domy vytvořili improvizovanou rojnici, aby lupič nemohl utéct k lesu a ztratit se v něm. Jenže z obývacího pokoje je muselo být vidět, a tak i kdyby se obyvatelé vyskytovali v zadních částech domů a mumraj na silnici a pohyb kolem felicie neviděli a neslyšeli, policistů si všimnout museli. Tak jak to, že z domů nikdo nevystrčil nos? Lupič by na sebe určitě nechtěl upozornit, ale proč si okolního dění nevšiml nikdo jiný?

Alena Nezvalová se vrátila s peněženkou v ruce, ale než do ní sáhla a vyndala doklady, očistila si ruce do utěrky.

„Asi budete mít kabát trochu od mouky,“ řekla omluvně.

„To nevadí, je služební,“ zalhala kapitánka, protože se takovou prkotinou nechtěla vůbec zabývat. A navíc měla v plánu navrhnout manželovi, aby jí koupil k Vánocům nový.

Vzala do ruky občanský průkaz. Tomáš Kabátník by si ho pohodlně ofotil do mobilu, ale ona si základní informace z něho otiskla do paměti. Věk odhadla dobře – Aleně Nezvalové bylo rovných šedesát let.

„Tak, paní Nezvalová,“ začala neformální výslech, „kde je váš syn?“

„Ve Vídni,“ odpověděla opatrně. Znělo to skoro jako otázka. Z kapitánčina chování byla trochu vykořeněná – prohlídka domu téměř beze slov a pak hned otázka na syna.

„Co tam dělá?“

„No, on má tady v Praze a pár dalších českých městech několik restaurací,“ pustila se do vysvětlování. „Luxusních restaurací a má taky tři ve Vídni.“

„Takže je tam služebně?“ Existence možného pachatele, který údajně není doma, bylo to první, co se rozhodla kapitánka prověřovat.

„Ano, je podnikatel. Firmu založil ještě na vysoké a má hodně práce.“

„Kdy odjel?“

„Dnes v noci – tedy nad ránem asi ve čtyři.“

„Vy jste ho nevypravovala?“

Zakroutila hlavou. „Já spala.“

„Ten koláč pečete pro něj?“ kapitánka se snažila ptát co nejcivilnějším tónem, ale cítila, že jí to vůbec nejde a mluví, jako by byla z gestapa. Rozčilení ze šlendriánu kolegů ji ještě úplně nepřešlo.

„Ano, on se zítra vrátí – možná už v noci.“

„Jaký má vůz? S jakou značkou?“

„Počkejte! Vy myslíte, že to mohl udělat on?“ Byla překvapená i vyděšená.

Tak teď už jsi to fakt pořádně přehnala, uvědomila si ihned. „Nemyslím – zatím si nemyslím nic, ale protože nemáme žádné konkrétní stopy, tak prověřujeme všechny možnosti.“

„Aha – má mercedes. Tedy měl. Prodal ho a teď jezdí fordem. Značku si ale nepamatuju. Najdu vám ji...“ Zvedla se, že půjde hledat technický průkaz od synova vozu.

„To bude stačit až nakonec, než půjdu. A opravdu se nemu-

síte bát a můžete klidně odpovídat,“ snažila se získat důvěru, o kterou se svým chováním téměř připravila.

Alena Nezvalová to kvitovala s povděkem a dala se znovu do okrajování jablek v míse na stole. Nůž držela v levé ruce, ale sotva zakrojila do prvního, vypnula se rychlovárná konvice.

„Dáte si rozpustné kafe nebo turka?“

„Rozpustný,“ odpověděla vděčně kapitánka.

„Syn tu má někde takovou tu moderní mašinku. Dolce něco... Ale já se s tím nechci učit,“ vysvětlovala, zatímco připravovala dva šálky rozpustné kávy, smetanu a cukr. „Asi bych se to naučila, tak stará ještě nejsem, ale každou moderní blbost fakt umět nemusím.“

„To říkám taky,“ přitakala kapitánka a tím, že se konečně na něčem shodly, se atmosféra v kuchyni trochu uvolnila. „Takže syn jel zkontrolovat svoje akvizice, jak se tomu taky někdy říká...“

„Ano, jezdí tam pravidelně, ale tentokrát tam chce řešit nějaké úspory.“

„Má finanční problémy?“

„Ne – vídeňské restaurace mu vydělávají slušně, ale potřebuje z nich dostat o něco víc, protože chce investovat do těch českých. V krizi to měl těžký, to jo. To šly všechny restaurace dolů, ale ty ve Vídni se srovnaly jako první, tak z nich chce teď podpořit ty, co má tady v Čechách. Ale víc už o tom nevím ani větu. O podnikání spolu moc nemluvíme. To víte, jsem v důchodu. Vedení restaurace je pro mě španělská vesnice.“

„Chápu. Jen pro jistotu, ať ho vyloučíme – kolik mu je, jak je vysoký a jak se jmenuje?“

„Stanislav, je mu pětatřicet a je asi o půl hlavy vyšší než já. Jo, asi tak,“ odhadovala. Vypadala, že se konečně uklidnila

a už si trochu zvykla, že má v domě kriminalistku. V podobné situaci nikdy předtím nebyla.

„Teď to bude trochu nepříjemná otázka, ale zeptat se musím. Kdy a proč od vašeho syna odešla jeho žena?“ pronesla ledabyle, protože nechtěla, aby se napětí mezi ně vrátilo.

Alena Nezvalová se i přes svůj věk lehce zastyděla, že to sama neřekla hned. „Já vlastně ani pořádně nevím. Syna to dost mrzí a nechce o tom moc mluvit. Myslím, že to bude takový ten dnešní rozchod na chvíli nebo na nějakou dobu. Mladí dnes mají všechno, co chtějí, a nemají vlastně co chtít – jestli mi rozumíte.“

„Rozumím. Nemuseli se o nic moc v životě snažit, tak pro ně nemá nic hodnotu. Takové případy máme v rodině taky...“

„Tak vidíte... Myslím, že se k sobě vrátí, až jí nebo oběma dojde, že se mají rádi a že ten druhý stojí za nějaké to nepohodlí nebo námahu.“

„Kdy odešla? Teď někdy?“ položila kapitánka rychle další otázku, aby nezabředly do debaty o stavu dnešního světa, jako k tomu měl sklony její mladý kolega.

Alena Nezvalová se rozesmála. „Vy myslíte, že by v tom mohla mít prsty ona?“

„Někdo spojený s tímhle místem to byl!“ Kapitánce se nelíbilo, že její otázka vyvolala posměch.

„Já se nesměju vám. Jen bych možná měla radost, kdyby to byla ona...“

„Vy jste se neměly rády?“

„Já se ji snažila tolerovat!“ ohradila se. „Ale ona mě prostě neměla ráda. Nikdy mi neřekla proč, ani syn. Třeba bych s tím mohla něco udělat.“

„A kdy tedy odešla?“

„Už je to bohužel pár týdnů.“

„Bohužel?“

„Jak říkám, kdybyste za to zavřeli ji, nevadilo by mi to.“

„Ale synovi ano, nebo ne?“

„Svět ženských vztahů je složitý,“ pousmála se.

„A vy myslíte, že by toho byla schopna? Tohle je spíš doména mužů – přepadení se zbraní. Chce to dobrou fyzickou, kdyby se něco zvirtlo.“

Alena Nezvalová pokrčila rameny. „Potvora je na to podle mě dost velká.“

Kapitáncé se možná podezřelá vůbec nezdála pravděpodobná, tak téma opustila. „Před domem stojí stará modrá felicie. Znáte to auto? Jezdí tu s ním někdo?“

Alena Nezvalová se dlouze zamyslela. „Felicii jsem tu nikdy parkovat neviděla...“

„Jste si jistá? Nechcete se na to auto podívat?“

„Můžu, ale modrou felicii si představit umím. Je normální, nebo kombík? To je ale jedno. Ono sem moc aut nejedí, všude samé bláto a cesta jen šterková – radnice na nás nějak zapomněla a asfaltu se dočkáme až příští rok.“

„Takže auta sousedů znáte dobře?“

„No, syn má stříbrný ford, ti odnaproti jezdí s passatem, sousedi vpravo mají dvě malá auta – jejich značku neznám, ale obě jsou bílá. A ani v domech pod svahem jsem neviděla žádnou modrou felicii. Jako ženská nejsem odborník na auta a tovární značky, ale pokud jde o barvy, jsem si jistá. Modré auto tu nevidám. Ale o všem, co se tu děje, samozřejmě nevím.“

„Dobře. Co děláte, paní Nezvalová?“

„Myslíte povolání?“

„Ano.“

„Už jsem v důchodu – jen sem tam supluju, když je někdo z mých bývalých kolegů dlouhodobě nemocný.“

„Byla jste učitelka?“

„Ano,“ řekla hrdě. „Matika a fyzika a podobné předměty.“

„Co třeba?“

„Taky jsem učila technické kreslení nebo logiku.“

„Zajímavé obory a pro ženu netradiční.“

„Ale ne – žen s logickým nebo technickým myšlením je spousta. To je jen předsudek, že tyhle obory jsou pro muže.“

„Dneska jste suplovat nebyla?“

„Ne, kolegové jsou zdraví jako řípa,“ pousmála se opět.

„Co jste tedy dnes dělala – od rána?“

„Počkejte – tohle si člověk do hlavy většinou neukládá. Vstávala jsem až v osm, dělala věci, co člověk dělá ráno – snídaně, umýt se... Chvilí jsem žehlila prádlo, které jsem vyprala včera,“ řekla a ukázala na čerstvě složenou hromádku pánských triček a košilí. „Koukla jsem se na televizi a teď tak hodinu až dvě pecu? Nekoukám pořád na hodinky.“ Vysvětlila, proč svůj program popisuje jen tak nahrubo.

Kapitánka si přestala myslet, že ochota Aleny Nezvalové říkat mnohem víc, než na co se jí ptá, je ku prospěchu. Nyní byla zavalena spoustou podrobností, které ani trochu nenaznačovaly, že by tu mohla získat byť i jen nepatrnou informaci o pachateli. Začala proto směřovat k ukončení rozhovoru.

„Tak mi jen řekněte, co dávali? Na co jste se dívala?“

„Opakovali *Ordinaci v růžové zahradě* a na Prima ZOOM dávali dokument o Marsu,“ vyjmenovala bez nejmenších problémů.

Kapitánka se pousmála – neměla pro to žádný důvod a udělala to jen proto, že se jí zdálo, že se už dlouho tváří příliš vážně. „Už se chci zeptat jen na pár podrobností – znáte se s některými sousedy?“